

פרופ' הנס יוחנן לינדנר ז"ל – מילים לזכרו

פרופ' הנס יוחנן לינדנר נולד בשנת 1922 בגרמניה ועלה ארצה עם הוריו בשנת 1936. לאחר מלחמת השחרור הוא למד רפואה וטרינארית בסידני (אוסטרליה) וסיים בהצטיינות.

את לימודיו לתואר Ph.D. הוא השלים באוניברסיטת קיימברידג' שבאנגליה. עם תום לימודיו, חזר לינדנר לאוסטרליה, התמנה כחוקר בכיר ב-Commonwealth Scientific Research Organization (CSIRO) והתרכז בחקר פיטואסטרוגנים.

בשנת 1964, הגיע ארצה למכון ויצמן כחוקר אורח במח' לביודינמיקה, כעבור שנה הוא קודם לדרגת פרופ' חבר ובשנת 1967 הוא מונה לראשות המחלקה.

פרופ' לינדנר בנה מחלקה מולטידיסציפלינארית שעסקה בחקר הפוריות ושינה את שמה ל: "חקר הורמונים".

בזכות תכונותיו התרומיות כאינטלקטואל וכמדען, נשא פרופ' לינדנר תפקידים רבים נוספים: הוא מונה במכון ויצמן כדיקן הפקולטה לביולוגיה, לראשות הועדה לקידום מדענים ולוועדה המייעצת של נשיא המכון. בנוסף לכך, הוא היה חבר בחבר הנאמנים של ביה"ח הדסה בירושלים, היה פעיל בהקמת הפקולטה לווטרינריה ואף היה נשיא האגודה הישראלית לאנדוקרינולוגיה. בתקופת כהונתו החלה מסורת קיום הכנסים השנתיים.

פרופ' לינדנר היה פעיל גם בארגונים בינלאומיים: חבר בוועדות של WHO, של מכון מקס-פלאנק בגרמניה, של INSERM בצרפת, של ארגונים אנדוקריניים בינלאומיים וב-Editorial Board של עיתונים מדעיים. הוענקו לו תארי כבוד במס' אוניברסיטאות בעולם.

בשנת 1979 הוענק לו פרס ישראל במדעי החיים והוא נבחר כחבר באקדמיה הישראלית למדעים. בשנת 1982 הוענקו לו פרס רוטשילד בביולוגיה וכמו כן, פרס Axel-Munthe בשטח הביולוגיה של הפוריות. פרופ' הנס יוחנן לינדנר נפטר בשנת 1982 עקב מחלה קשה.

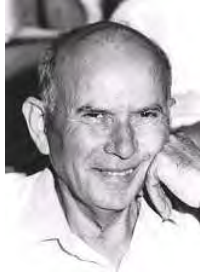
כראש המחלקה לחקר ההורמונים הכשיר פרופ' לינדנר דורות של חוקרים בתחום האנדוקרינולוגיה.

הפרס ע"ש פרופ' לינדנר הוא הפרס היוקרתי ביותר של האגודה הישראלית לאנדוקרינולוגיה. הפרס ניתן לחוקר/ת, מתחת לגיל 50, עבור הישגים מדעיים בתחום האנדוקרינולוגיה במהלך חמש השנים האחרונות.

זוכי פרס לינדנר

1989- ישראל חנוקוגלו	2000- רינה מידן
1990- מרדכי ליסקוביץ	2001- חיים ורנר
1991- ראובן רייך	2002- משה פיליפ
1992- אבי קרסיק	2003- שרה פרבר
1993- רוני זגר	2004- פואד פארס
1994- עירית גרנות	2006- איתן גרוס
1995- אורי פלס	2007- אילן שמעון
1996- דורית אהרוני	2008- חגית אלדר-פינקלמן
1997- חנה קנטזי	2009- אסף רוזיך
1998- בנימין גלזר	2010- גיל לייבוביץ
1999- מיכל נאמן	2011- אלון חן

פרופ' ישראל חוברס ז"ל – מילים לזכרו

פרופ' חוברס נולד בפולין ב-1923 והגיע לארץ בגיל חצי שנה. את חינוכו היסודי קיבל בביה"ס החקלאי ע"ש מאיר שפיה. הוא היה פעיל במשך תקופה ארוכה בשורות ההגנה, בהבאת יהודים ארצה ובצה"ל. הוא התקבל ללימודי הרפואה בשוויץ, אך בינתיים פרצה מלחמת העצמאות והוא החליט להישאר בארץ ולהשתתף בה באופן פעיל, בעיקר בהגנת אזור ירושלים. עם גמר המלחמה, סיים את לימודי הרפואה באוניברסיטה העברית בירושלים.

פרופ' חוברס שרת כרופא בית במחלקת עצבים ולאחר מכן השלים את התמחותו כרופא פנימי במחלקה פנימית בהדסה. מתוך עבודתו ברפואה פנימית ובנירולוגיה, החל פרופ' חוברס להתעניין באנדוקרינולוגיה ואף היה בין הראשונים שקיבל תואר רופא מומחה בשטח זה בארץ. הוא התעניין במיוחד בתחום הנירואנדוקרינולוגיה שבו תרם רבות מבחינה עיונית ומחקרית. בשנת 1962 יצא פרופ' חוברס מטעם NIH להשתלמות באוניברסיטה של פנסילבניה, שם עבד בשיתוף עם פרופ' McCann שעבודתו הקנתה לו מעמד של חלוץ במחקר הנירואנדוקריני בתחום הקשר בין ההיפותלמוס והורמוני יותרת המוח, ובעיקר בגילוי ובאפיון של הפקטור ההיפותלמי המזרז את הפרשת הגונדוטורפינים מיתרת המוח (מאוחר יותר, זיהוי סופי של פקטור זה כ-LHRH ע"י Shally הקנה לו פרס נובל).

עם שובו ארצה המשיך פרופ' חוברס את עבודתו במח' פנימית בביה"ח הדסה והועלה לדרגת פרופסור. במקביל לעבודתו כרופא, הוא הקים מעבדת מחקר לאנדוקרינולוגיה ניסויית במסגרת מחלקת עצבים. פרופ' חוברס וקבוצתו עסקו בחקר מנגנונים עצביים ואנדוקריניים הקשורים בויסות חום הגוף ובתפקיד מערכת העצבים המרכזית בויסות הפעלת הורמוני הדחק. כמו כן, עסקה מעבדתו בחקר יחסי הגומלין בין ההיפותלמוס האינסולין ורמת הגלוקוז בדם. מחקריו של פרופ' חוברס הקנו לו שם בינלאומי בתחום הנירואנדוקרינולוגיה. הוא הוזמן להציג את מחקריו בפני כנסים בינלאומיים ושהה כמדען אורח באוניברסיטאות ובמכוני מחקר מהחשובים בעולם. לצד עיסוקו ברפואה, במחקר ובהוראה, מצא פרופ' חוברס זמן לתת שירותים רפואיים ללא תמורה לאוכלוסיה מעוטת יכולת בירושלים.

ב-1975 מונה פרופ' חוברס כמנהל המח' האנדוקרינית ומכון המחקר ע"ש רוגוף בביה"ח בילינסון. עם זאת, אהבתו לירושלים ולביתו בבית-זית ושאיפתו לעסוק ברפואה פנימית על כל היבטיה, הביאו אותו לקבל את הצעת ביה"ח "ביקור חולים" לנהל את המח' הפנימית. על אף הקשיים הרבים שבהם היה נתון ביה"ח, ובמיוחד המח' הפנימית, הצליח פרופ' חוברס, בזמן קצר יחסית, לארגן צוות רופאים ועובדים ולשנות כליל את פני המחלקה. ביוזמתו עבר ביה"ח שינויים ניכרים לקראת הפיכתו לבית-חולים מודרני ואוניברסיטאי. במסגרת שיקום המחלקה, הקדיש פרופ' חוברס תשומת לב רבה לשטח האנדוקרינולוגיה ובמיוחד לנושא הסוכרת. הוא הקים יחידת סוכרת עם ציוד מודרני וייחודי להדרכה, אבחון, טיפול ומחקר קליני.

במקביל לעבודתו בביה"ח "ביקור חולים", מונה פרופ' חוברס כמנהל השירות האנדוקריני של קופ"ח הכללית בירושלים. במסגרת זו הוא ארגן וניהל את מרפאת הסוכרת של קופ"ח בפרוז'נין אשר סיפקה את שירותיה לאלפי חולי סוכרת במחוז י-ם.

פרופ' חוברס הקים וחינך דור של רופאים וחוקרים העוסקים ברפואה פנימית, אנדוקרינולוגיה וסוכרת. הוא הדגיש תמיד את חשיבות הגישה החמה לחולה ובמיוחד לחולה הבודד והקשה. פרופ' חוברס, שהיה מותיקי האגודה הישראלית לאנדוקרינולוגיה, נפטר באופן פתאומי ב-3.2.89. לאחר מותו, יסדה משפחתו פרס לזכרו לשם קידום המחקר האנדוקריני בישראל. הפרס מוענק לחוקר צעיר, מתחת לגיל 45 עבור עבודה בתחום האנדוקרינולוגיה שפורסמה בשנה האחרונה (או עומדת להתפרסם).

זוכי פרס חוברס

1992- דניאל מלול	1999- סיגל כורם	2007- נועה שר וערן גרשון
1993- טלי נוה-מני	2000- אפרת וורטהיימר	2008- עירית מיבר-לוי
1994- ליאורה שוקובסקי	2001- אלון חן	2009- עידו וולף
1995- איריס קרן-טל	2002- רינה המי	2010- מוריר חמאיסי
1996- קרן פז	2003- יעל קלמה	2011- רעות אשואל
1997- פואד פארס	2004- שלומי לזר	
1998- אסף רוז'ן	2006- אמיר תירוש	